

nydste Sernbane, i Alt 3,300,000 Rd., i det nævnte Finantsaar vilde komme til Udbetaling et Beløb af 1,500,000 Rd., hvilket Beløb ogsaa blev stillet til Ministeriets Naadighed ved Finantsloven for indeværende Finantsaar.

Det har imidlertid vist sig, at af forskjellige Grunde ifkun en Del af det bevilgede Beløb vil kunne ventes at komme til Udbetaling i indeværende Finantsaar, medens der paa den anden Side maa gjøres Regning paa, at der vil blive stillet Krav til Udbetaling af en saa meget større Del af Anlægskapitalen i næste Finantsaar.

Naar Ministeriet under disse Omstændigheder maa ønske at erholde fornøden Bemyndigelse til i Finantsaaret 1873—74 at kunne raade over den Del af Anlægskapitalen, som maatte blive bespart i indeværende Finantsaar, kunde det synes at ligge nærmest i dette Diemed at søge den paa Finantslovsforlaget § 26 II. a. opførte Sum af 1,300,000 Rd. hævet med et saadant Beløb, som kan ventes bespart i indeværende Finantsaar; men i Betragtning af, at det dels vanskelig lader sig gjøre allerede nu med nogenlunde Bestemthed at opgive, hvor meget Besparelsen kan ventes at ville udgjøre, dels ikke lader sig forudsige, hvorvidt hele det samlede Beløb af den for indeværende Finantsaar besparede og den for næste Finantsaar bevilgede Del af Anlægskapitalen virkelig vil komme til Udbetaling i 1873—74, har jeg maattet anse det for hensigtsmæssigere ved en Tilføjning til Finantslovsforlagets § 26 II. a. at søge udvirket Bemyndigelse for Administrationen til eventuelt i Finantsaaret 1873—74 at kunne disponere over den Del af Anlægskapitalen, som er bevilget i Finantsaaret 1872—73, men som ikke maatte komme til Udbetaling i samme. Seg tillader mig derfor at anmode det ærede Udvalg om at være uleilighet med til Finantslovsforlagets 2den Behandling i Folkethinget at stille Forslag om:

at der til § 26, II. a. føies følgende Tillæg:

„Indenrigsministeren bemyndiges endvidere til at anvende den Del af det ved Finantsloven for 1872—73 til Anlæget af de nævnte Sernbaner bevilgede Beløb, som ikke maatte være kommet til Udbetaling i bemeldte Finantsaar.“

Udvalget tiltræder dette Forslag.

216) II. b. Skrivelse af 8de Januar 1873 fra Indenrigsministeren til Udvalget.

„S behagelig Skrivelse af 19de f. M. har Folkethingets Finantsudvalg begjært sig en Beretning meddelt om, hvad der er foretaget med Hensyn til Søbjerg Havns Fuldsørelse, siden jeg sidste Gang gav Finantsudvalget Beretning derom.

Foranlediget heraf undlader jeg ikke tjenstlig at meddele, at der i afsvigte Aar vel stadig fra Entreprenurens Side er arbejdet paa de Dele af Havneanlægget, hvis Fuldsørelse efter min Skrivelse af 11te November 1871 til Finantsudvalget endnu den Gang stode tilbage. Men hvorvel der fra Arbeidsbestyrelsens Side er gjort Alt for at paasynde Arbejdets Gang, maatte det dog, efter Alt, hvad jeg erfarede saavel om Entreprenurens personlige Optræden og Forhold til Kontrollen med Arbejdet, som om den Maade, hvorpaa selve Arbejdet fremmedes, blive mig mere og mere klart, at Anlægget ikke, som jeg hidtil havde havt Grund til at haabe, vilde kunne ventes fuldført af ham i en nærmere Fremtid. Medens det derfor maatte være mig om at gjøre at se Arbejdet overgaa i andre Hænder, frembød der sig væsentlige Betenkeligheder ved at fremtvinge en saadan Løsning imod Entreprenurens Ønske. Det var nemlig at forudsæ, at saavel Entreprenuren som dennes Kautionist i saa Tilfælde vilde prøve, hvilket Udbytte der kunde vindes ved en Proces, og selv under den mere end rimelige Forudsætning, at denne vilde gaa Entreprenuren og hans Kautionist imod, maa det dog bemærkes, at Arbejdet i ethvert Tilfælde herved vilde lide en yderligere Standsning, da en ny Entreprenur, som indtraadte i Forholdet imod den Hjernedes Ønske, maatte have en længere Frist til at samle Mandskab, Materialier etc., hvorved en ikke ubetydelig Tid vilde spildes. Skulde Sagen af Grunde, som jeg i Øvrigt ikke i Diebliffet kan tænke mig, men som under en Retsdag om et saa indviklet Forhold dog altid maa tages med i Beregning, gaa Regjeringen imod, vilde deraf rejse sig overordentlig betydelige Erstatningskrav, medens Statskassens Udgifter til Skadesløsholdelse hos Entreprenuren for Tidspilbe og andet paadrager Tab ikke kunde anses for lovende, da Entreprenurens Omstændigheder just ikke gave synderlig Haab om at erholde Noget hos ham, og Kautionistens Forpligtelse indskrænke sig til 26,750 Rd.

Det var mig derfor særdeles tilfredsstillende at erfare, at den hidtilværende Entreprenur selv havde gjort Skridt til at faae Entreprisen lagt i andre Hænder, idet han herom havde indledet Forhandlinger med det Firma, der har overtaget Bygningen af den nydybste Sernbane, de Herrer G. M. Gedalia & Komp., Justitsraad C. C. Møller og Murmester Entre-